Recensie: Heroes *****

Boeienwei Linkeroever
zaterdag 24 augustus 2024



foto © La Volta Stage Productions

Recensie:
Een uniek openluchtconcert. Dat werd Heroes door het Flanders Festival Orchestra onder de vakkundige leiding van artistiek directeur en dirigent Dirk Brossé op de Boeienweide van Linkeroever. Het opzet? Aantonen dat filmmuziek ook overeind blijft zonder beelden, zodat we als publiek ten volle de kracht, of die nu bijzonder emotioneel geladen, spannend of speels is, konden ervaren. En of de symfonische uitvoeringen dat live met ons wisten te doen!

Wie filmmuziek zegt, denkt al snel aan de epische, ja zelfs bombastische muziek uit pakweg 'Pirates of the Caribbean', 'Lord of the Rings' en 'Gladiator'. En jawel hoor, die scores stonden ook op het programma van Heroes dat collega filmjournalist Robin Broos vakkundig aan elkaar praatte. Heel gebald kwam ie steeds tot de kern van de zaak om een film en de muziek errond van context te voorzien.
Dat Hans Zimmer claimt dat ie de muziek geschreven heeft voor 'Pirates of the Caribbean' kwamen we bijvoorbeeld te weten terwijl ie zich weliswaar uit het oorspronkelijke project terug had getrokken en de taak voor de originele film had doorgeschoven naar Klaus Badelt. De rechten van de compositie gaan dus niet naar Zimmer, maar wel naar de componist ervan, wat ook volgens Sabam 'Klaus Badelt' is aldus Broos.
Daar waar we tijdens live optredens van Hans Zimmer vooral bombast (niet zelden om de bombast) te horen kregen, viel ons op met hoe veel nuance het Flanders Festival Orchestra deze bekende melodieën bracht. Na een weliswaar stevig ritmisch gedeelte was er ruimte om ons voor de eerste keer kippenvel te bezorgen waarna de zaak via onder andere pauken, trombone, troms en cimbalen terug lekker opentrok. Dat er een stukje djembé op het einde in de compositie stak, was voor ons een ware ontdekking.
Net daarvoor kregen we 'For the love of a princess' the horen uit 'Braveheart'. Dat leverde destijds een rel op wist Broos omdat er geen Schotse maar Ierse doedelzakken gebruikt werden voor de opnames. Bij Heroes viel er geen doedelzak te bespeuren, of hoe de productie dit issue arrangementmatig slim wist te omzeilen.
Niet dat we enthousiast waren over elk arrangement dat we te horen kregen trouwens. Dat van 'Mission Impossible' vonden we bijvoorbeeld te druk omdat we bijzonder veel details uit verschillende instrumenten tegelijkertijd te horen kregen en daarbovenop leken de verschillende instrumentengroepen het ook nog eens tegen elkaar op te nemen in deze score alsof het een soort muzikale strijd was die we te horen kregen. Het resultaat? We werden wat overprikkeld, ook omdat er onvoldoende richting gegeven werd welke klanken naar de voorgrond moesten komen en welke op de achtergrond.
Wie wel resoluut en terecht de aandacht kreeg, was concertmeester en eerste violist Otto Derolez (die dat

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

ook al sinds 1999 is bij Brussels Philharmonic). Met bijzonder veel gevoel bracht ie John Williams' thema uit 'Schindler's List' dat Williams in dezelfde periode componeerde als de soundtrack van 'Jurassic Park'. We zouden het niet droog houden, voorspelde Robin Broos, daarbij tevens het publiek wat jennend omdat het dan nog aan het regenen was. Feit is dat deze compositie zo bekend is, dat ondanks de gevoeligheid die de violist uit zijn snaren wist te toveren, zijn interpretatie ons niet wist te raken.

Maar tijdens de 'Suite' van Daens waarin het wondermooie 'Nette's theme' steekt, wist ie wel in geen tijd de haartjes op onze armen recht te krijgen samen met de andere muzikanten. Toegegeven, het is mede ook door het monstersucces van Daens de spektakelmusical waarvoor Dirk Brossé de muziek componeerde, dat de filmmuziek die in 1992 het levenslicht zag, misschien wat in de vergetelheid geraakt is. Hoe fijn vonden we het dan ook om deze prachtige, meeslepende en wellicht meest emotionele melodieën van de avond te mogen horen, live gedirigeerd door de man die de muziek voor deze legendarische Vlaamse film van Stijn Coninx zelf schreef: Dirk Brossé.

Ook 'End credits' uit 'Forrest Gump' waarin het thema van het begin hernomen wordt en de kijker een pluimpje ziet opvliegen, bezorgde ons kippenvel. Naast de dwarsfluit en de piano die we er onder andere in horen wist deze muziek ons exact dezelfde gevoelens te bezorgen als de prachtige openingsmuziek op piano toen we in juni 'Inside Out 2' in de bioscoop zagen terwijl het Walt Disney-logo verscheen. Het is dat wat goeie filmmuziek doet, onder de huid kruipen, en dat deed de weergaloze muziek uit 'Forrest Gump' en 'Daens' ook tijdens Heroes.

Door geen gebruik te maken van de bewegende beelden van de films in kwestie - wel kregen we in de plaats daarvan steeds enkele stills te zien - konden de arrangement eigen accenten leggen, en hoefden de dirigent en het orkest zich ook niet in een keurslijf te stoppen. Een filmconcert (waarbij een film van begin tot einde vertoond wordt) voelt dan ook niet zelden erg afgemeten aan omdat er nauwelijks ruimte is voor (her)interpretatie.

Maar bij Heroes was er dus wel een stuk meer artistieke vrijheid, en je voelde dan ook dat er voor elk wat wils was. Elke muzikant of instrument kreeg wel zijn moment de gloire op de een of andere manier. Zeker, tijdens solo's zijn die meer uitgesproken, maar als je zelfs de triangel (in de heroïsche marsmuziek die John Williams schreef voor 'Superman'), cello's, xylofoon ('Return to the King' uit 'Lord of the Rings'), een piccolo ('My heart will go on'), harp ('My heart will go on'), bongo's ('Casino Royale'), een elektrische (in het barok-rockende 'Gonna fly now' uit 'Rocky') of akoestische gitaar, enz. haarfijn in de geluidsmix hoort, dan weet je dat er veel ruimte voor nuance was.

En ook Charlotte Campion ging als soliste resoluut voor een eigen interpretatie. Haar versie van 'My heart will go on' uit 'Titanic' bracht ze opvallend ingetogen, bijna in dezelfde etherische lijn als 'The Return to the King' uit 'Lord of the Rings' waardoor de kwetsbaarheid naar boven kwam, en ze zo vakkundig alle pathos die het nummer soms durft op te roepen, wist te vermijden.

Natuurlijk heb je dan die vocale uithaal die er moet komen en het publiek ook verwacht. Het was dan dat Dirk Brossé zijn linker vuist balde in de hoop dat Charlotte meer power in haar stem zou leggen. Dat deed ze ook, maar het had wat ons betreft net ietsjes meer mogen geweest zijn. Nu kwam haar stem niet over het orkest uit, maar werd ze tegelijkertijd ook niet overstemd wat als eindresultaat verrassend uitpakte.

Het vat al met al Heroes nog het best van al samen. We zagen echt niemand op het podium die zwaar boven de rest wou uitsteken. We ontwaarden geen scoringsdrang dus. Behalve dan misschien bij Robin Broos wiens plaagstootje over de kledij van Dirk Brossé maar vooral ook de opmerking over Céline Dion ('Na de openingsceremonie van de Olympische Spelen moet haar stem wat rusten dus vroegen we Charlotte Campion'), rekening houdend met de ziekte waarmee deze Canadese superster al jaren worstelt, we wat

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

ongepast vonden.
Niet meer dan terecht ontvingen alle uitvoerders een verdiende staande ovatie achteraf. Lichte regen en de daarbij horende poncho's kregen deze exquise muzikale avond niet stuk. Heroes komt trouwens volgend jaar terug. Iets om naar uit te kijken!
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.